

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Bavariae Sanctae Volvmen ...

Rader, Matthäus

Monachii, M.DC.XXIV.

B. Vdalricvs Nobilis Boivs, Anachoreta B. Nicolai Svbsilvani Socivs.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-79699](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-79699)

B. VDALRICVS

NOBILIS BOIVS, ANACHORETA B. NI-
COLAI SVBSILVANI SO-
CIVS.

C15, CCCC, CXI.
Ioachimvs Eichen-
hornius ex Nemetib.
In vita B. Nicolai sub.
silvani. C. X. S. I. C.
XX, S. I.

Ames auri, & sitis opum cogit genus humanum ire in viscera terræ, & rimari venas argenti, fulgentēq; metalli globos, quantūvis cum periculo perscrutari. Imus & nos in rupes & hiatus montium, non vthe fautos inde euocemus, sed auri contemptores in lucem proferamus. Notus est in orbe Christiano impransus ille & incenatus Helueticæ gentis miraculum & oraculum Nicolaus Subsiluanus, qui ipsos propè viginti annos in secessu montis ritu cælitum non esuriit, nec quicquam cibi è terra nati, laticisque gustauit, satur Ambrosiâ panis, qui de cælo descendit, & nectare celestium contemplationum inundatus. Huius tanti viri famâ afflatus lætique sideris fulgore circumfusus Vdalricus, maiorum in Boica terra imaginibus clarus, & nobili Boiorum familia natus (sunt qui Monacensem fuisse putent) ad Nicolaum visendum colloquendumque venit, inuenitque sanctitatem famæ celebritati respondentem, aut etiam superantem, captusque & inflammatus (virescentium sanctorum voces calent incenduntque) oratione & consuetudine Nicolai, infimis precibus obnixissime ab eo contendit, ne se ab vitæ societate seiunctum velleret; deliberatum sibi, ipso illo puncto temporis rebus humanis nuncium remittere, & in ipsius contubernio & magisterio perseverare, neque domum vnquam reuifere. Cessit tandem quamuis ægrè exoratus Nicolaus, quod ipse mallet sibi vitæ sanctioris magistrum quærere, quàm alijs viuendi præcepta tradere. Iam sibi perbeatus videbatur Vdalricus, quod in disciplinam Nicolai esset receptus, æmulusque morum & vitæ, altius ordiri coepit, quam finire, neque enim vna omnium est dignatio numinis aut via, qua mortales ad sanctimoniam deducit: hunc per modestiam, & silentium vult incedere, illum per aperta & ingentia prodigia & ostenta; alium continentia, sapientia alium, alios alijs donis celestibus illustrat, prout ipsius prouidentia visum, quæ exploratissime nouit, quid ad cuiusque salutem expediat. Vdalricus ergo primum ad doctoris sui exemplum omnia stomachi fomenta remouit, nihil obsonij, nihil etiam panis ad mensam adhibuit, diēsque

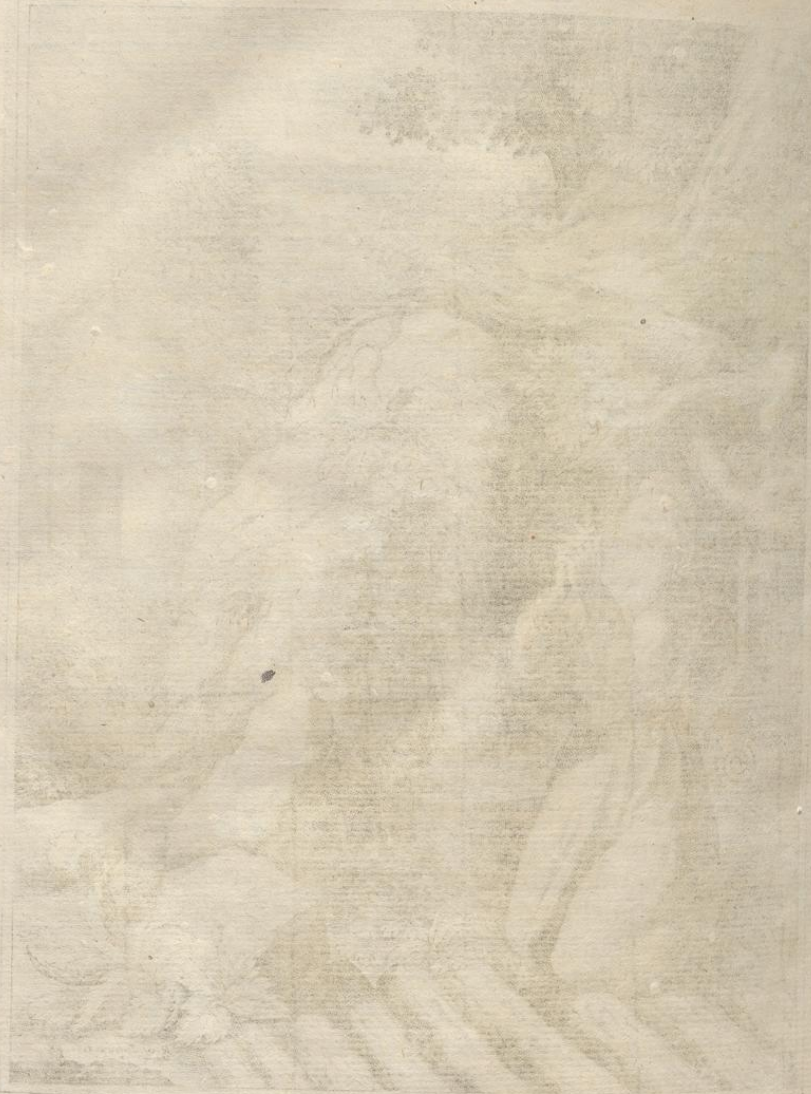
B. VDALRICVS.

*In solis saltus et inhospita tesqua recessi,
Et mundi pelagus naufragiūque fugi,
Immanes inter scopulos rabionque forarum
Tribū, humanas quam sceler intor opes.*

*Nam temerant animum foede contagia turbae
Aut trahit in moras aula superba suos.
Qui solus celso motū pectore caelum,
Hic terras pedibus calcat et astra suis.*

B. ADRIANO

Non timemus mortem, sed timemus
 quod non habeamus vitam eternam.
 Quia si non habeamus vitam eternam,
 non habemus vitam eternam.

diésque tredecim totos omnino jeiunus & sine labore faméq; sanctissimis cogitationibus initiatus, in mapali, quod Nicolaus primum ipse, deinde ædituus coluerat, transegit. Tum deinde Nicolaus celesti consilio doctus, dimidiatum illi panem Melchæ riuo tingendum edendumque submittit, quem Vdalricus, quamuis auertente jam stomacho (adeò citò se ad famem tolerandam composuerat) tamen jeiunium obsequio posthabendum ratus, Nicolai mandata exhausit, indeq; postero die alterum dimidiatum sumfit. Tum demum sentire tantam cœpit inedia molestiã, vti nullis placare ventrem epulis sibi posse videretur. Iam hoc futurum præceperat animo Nicolaus, suisq; domesticis in mandatis dedit, vti copiosã Vdalrico cœnam instruerent, quo tredecimdiã famem expleret. Miratus tamen Vdalricus exempla jam fame, quid ita non passus esset se cœptum ab abstinendo cibo institutum prosequi, cum totis illis diebus nullum ab inedia incommodum accepisset. Sufficiebat, inquit Nicolaus, hoc tibi, itaq; Dei nuntus præscribebat, quem exquirere porro desine. *Id in quem finem (inquit auctor vitæ) mi letor considera: nempe ut miraculoso dierum tredecim jeiunio Angelica semideviginti annorum sobrietas Nicolai, seu sigillo obsirmaretur.* Exin Vdalricus Joanni Custodi templi casã restituta, sub caua & exesæ rupis saxum trans Melcham successit, proptérque specum, ædiculã sacram cum tribus aris posuit, celestium legionum ductori Michaeli. Barthomæo Apostolo, Añæ Christi Liberatoris nostri Dei genitricis optimæ parenti inscriptas. Ibi palæstram constituit religiosæ exercitationis, ibi corpus frugalissimo tenuissimóq; victu tuendæ vitæ causæ sustentabat, chameunijs, vigiliisque & excubijs assiduè vexabat, & precando meditandóque torquebat. Septennium ad supremum vsque diem sanctissimè exegit, quadriennium Nicolao superstes cum trimestri, decessit, ipso die quo triumphum corporis Christi agitabat Ecclesia, in parocia Kernsina conditus. Magno natu diem obijisse ex habitu corporis intelligi potest, veneranda quippe canicie visendus erat, ceterũ staturã inter procerã & breuẽ mediã, barbitio lato, denso, promissóq;, corpore vasto, sed macie palloréq; deformato, cultu vestéq; Nicolauẽ emulabatur, pedes nudos nullo soccomuniebat, somnũ humi subiecto capiti saxo capiebat. Admiranda & ab obitu patrasse fertur, sed enarrator rerũ ab illo gestarũ, nullũ exprimit singillatim. Cippus è saxo in modũ aræ corpori impositus huiusmodi refert epitaphion: HIC SEPULTVS IACET FRATER

VDALRICVS, QVI OBIIT FELICITER, ANNO M.

CCCC. XCI.

MARGA.

Notandum cum dimidio vult auctor vñ re dicere.